

— BÚSTIA OBERTA —

CARTA OBERTA A L'ALBERT XIRGO,

Mestre del Col·legi Públic "Josep Madrenys"
de Vilobí d'Onyar

Benvolgut Albert,

En el núm. 3 de TOSQUIJA has fet gala del teu saber i desitjar.

Amic Albert, les teves lletres són de ressentiment. Com si algú t'hagués tocat el voraviu.

Permet-me que jo també faci algunes reflexions, —perquè també et coneguim aquells pares i mares que encara no saben qui ets— i ho faré començant per la teva pròpia —o del teu mestre— P.D.

Veuràs: Dius que cada poble té l'Escola que es mereix. —Del teu escrit dedueixo que pobre, plena de mancances—. Amic meu, l'escola la fem entre tots: nens, pares, mestres, ajuntaments, administració, costums, etc., etc. He dit també mestres. Has vingut tu, pel teu gust, a Vilobí, Albert. Nosaltres no et coneixíem... M'entens? Caram! Com si els pares poguéssim triar... Queda clar, doncs, que tu també fas escola, i pot ésser bona si a més del teu treball també hi poses "vocació".

Dius que l'Administració fa poques coses. Jo també em queixo.. —La Junta, ho hem fet públicament, amb assemblees—. Transport Escolar mal atès, normatives de menjador fora de lloc, problemes per dur a terme activitats extra-escolars, —recordeu la mecanografia—, falta de calefacció, vagues del personal docent, etc. Ah! També falta d'un professor d'Educació Física. Els que formem part de la Junta, ens coneixem prou bé el despatx del CAP DE SERVEIS DE LA GENERALITAT, de torn —3 en 2 anys—.

Jo no sóc qui per defensar l'Ajuntament. Solament vull recordar-te que si llegeixes les Actes dels Consells Escolars, a la senyora Falgueres se li han demanat moltes coses que si que s'han fet.

Segons qui escrigués el que tu has escrit de l'A.P.A. ens enfadaríem, saps? Vols dir que no fem massa coses pel teu gust? Sinó de què estàs ressentit?

Mira: la nostra tasca és puntual, és cert. Tenim altra feina, ens devem al nostre treball. Tot ho hem de fer a estones perdudes i per vocació, a diferència de tu que has que treballar a l'Escola perquè cobres.

Albert, tens poc respecte o consideració als teus companys de docència, perquè ells —n'estic ben segur—, sí que recorden que econòmicament fem coses per l'Escola i moltes d'elles precisament tractades en CLAUSTRÉ, tals com ajuda amb 100.000 ptes. a l'adquisició d'una fotograpadora, ajuda amb 30.000 ptes. a la compra de cortines per a la biblioteca, compra de sis estufes de butà —67.000 ptes.—, compra de llibres per

als nens necessitats, material per jugar, etc., etc. Albert, en quina A.P.A. estaves pensant? O en quina Junta? També el retorn de 100.000 ptes. a l'Ajuntament d'un préstec fet a la Junta anterior, el president de la qual era el senyor Miró. Festes de fi de curs, etc., i tot això amb només 100 ptes. de quota l'any per família i el treball de la venda de llibres. És clar que sempre hi haurà qui ho faci millor. Endavant! També és cert que a l'última Assemblea General erem pocs. Tu almenys no hi eres i saps que sempre hi has tingut entrada.

En el teu escrit dius que tothom en sap de criticar. Aquí sí que estem d'acord. N'ets un MESTRE. Espero no t'enfadis. Em permeto recordar-te un nostre refrany que diu que "qui no vulgui pols que no vagi a l'era".

P.D.— Vull deixar molt clar que tal com molt bé diu l'EQUIP DIRECTIU del col·legi a la pàgina 17 del mateix núm. 3, "Els pares no podem desentendre'ns de la nostra responsabilitat i hem de col·laborar estretament amb l'Escola... i que quan calgui, formular les queixes oportunes, ja que és absolutament normal que on conviuen quatre-centes persones hi hagi dificultats".

Fins ara, amic Albert.

MIQUEL CASAS

President de l'Associació de Pares d'Alumnes
del Col·legi Josep Madrenys

22 de gener de 1988

ELS MEUS PRIMERS MOMENTS

Una tempesta i la claror d'un llampec sobre els vostres camps em fan tremolar, meravellada...

Els millors descobriments —els primers—; els interrogants de la infantesa; les sorpreses i, també, l'admiració que sento per Vilobí; l'estima que em mereixeu..., tot plegat se'm confon en evocar-vos.

Hi tinc les petjades de les primeres passes, les pedres que m'ensenyaren a caure; les arrels sortides i els meus inicis en els entrebancs.

Cada any hi reneix la calidesa d'una flor, i la darrera senzilla fulla es desprèn d'una branca; així, van passant les estacions i el temps; la meva creixença avança, i no sento sinó amor vers el meu mínim pam quadrat de terra vilobinenca.

Sabeu?, sóc feliç quan camino i us veig —gaudiu xerrant—, en sentir l'avis de les campanes i, quan m'adono que en la vostra escola vaig aprendre a estimar-vos.

Dins una fosca nit, sempre vostra,

ISABEL